

Vždycky jsem s nedůvěrou poslouchal nahrávky, vycházející z tradic lidové hudby a pokoušející se tuto lidovou muziku "transformovat" do současné podoby. Obvykle z toho vycházejí parodie na muziku jako takovou, jedno jestli minulou nebo současnou. O něco lépe u mě dopadala díla, kdy se umělec (autor či interpret) "pouze" folklórními kořeny inspiroval, ale dílo bylo veskrze jeho. Občas to také neskončilo dobře, vzpomeňme na různé Goduly, Hodovnice a jiná zjevení, kdy ego interpreta zadusilo ego autora. A pak tu máme uctivý a pokorný přístup k hudebním tradicím, reprezentovaný lidmi kolem Pavla Žalmana Lohonky, který asi nikdo už nepřekoná, maximálně se k němu přiblíží. **CD Hradišťanu Vteřiny křehké** patří do druhé kategorie a do podkategorie těch vydařených. Z celé desky na vás dýchne především hluboká znalost folklórních tradic a velká úcta a láska k nim. Hudební složka (takřka výhradně Jiří Pavlica) okolo těchto tradic opatrně krouží, čerpá z nich inspiraci, zůstává však také stále původní a autorsky čitelná. Instrumentace je čistě průzračná, daná pro žánr klasickými nástroji. Ta hlavní síla ale spočívá v textech. Tady naopak najdeme pestrou směsici autorů - od Jana Skácela přes Michala Stránského a autorky Alžbětu Šáchovou (ta opatřila texty i anglickými překlady) či Evu Kociánovou až k Dušanu Vančurovi. Jakkoliv texty vycházejí také z historických tradic a používají historické rekvizity věcné i jazykové, jsou překvapivě současné a oslovující. Navíc podtržené sugestivním zpěvem Jiřího Pavlici vytvářejí paradox komorní atmosféry pod širou oblohou. Zcela v duchu názvu reflektují okamžiky - vteřiny života, které ale zanechávají trvalejší stopu v celém dalším žití. Hned úvodní kratičká titulní skladba vám řekne, že stojí za to poslouchat dál. Mě chytila nejvíc píseň

Úctování na vesmírných kontech

:

Když se tě děti na ulici zeptají / pane kolik je hodin / a smráká se a míč se zakutálel / nesmíš jim nahlas povědět / že už je strašně dávno

. Vyznání budoucí touhy je pak asi nejsilnější ve skladbě

Až bude moje duše

. Odlehčení přináší Vančurův text *Lítáte* v tom, tady se "odváže" i autor muziky a písnička je pro změnu asi rozhlasově nejvděčnější. Ty ostatní doporučuji poslouchat spíše v klidu, rozhodně ne v autě, za mírného přítmí a třeba s oblíbeným nápojem. A nejen poslouchat, ale i o textech přemýšlet. A zjistíte, že všechny ty "hluboké pravdy" lze vyjádřit a definovat vlastně strašně jednoduše, prostě a nenásilně, tedy velmi stravitelně, aniž byste měli pocit, že jste v jakémkoliv ohledu poučováni. Deska je pro mě i výzvou k návštěvě některého koncertu Hradišťanu - jsem zvědav, jak písničky budou fungovat "naživo", v ruchu okolního světa. Tady se o ně trochu bojím, o to je ale nutkání silnější.

{desky 1308}